

editorial

Un nou curs ha començat

Un nou curs ha començat. És un curs on hi haurà eleccions sindicals. És un moment per a la reflexió i la memòria.

Els quatre darrers anys que hem viscut a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, malgrat les taxes de creixement demogràfic, des del punt de vista de la democràcia social, els podríem qualificar de negatius. La manca de planificació urbanística amb criteris de sostenibilitat, la sobreexplotació del sòl, la falta de valoració dels recursos naturals propis, en definitiva, hem viscut i vivim una època marcada per la poca estimació a la pròpia terra.

D'altra banda, també patim un involucionisme, esbiaixat, però no deixa de ser involucionisme democràtic, quan són constants les retallades a la llibertat d'expressió, i controlades la resta de llibertats. Qualsevol crítica al poder establert i al pensament únic dominant és qualificada de terrorista o d'apocalíptica. Voler ometre el concepte de memòria històrica, n'és un bon exemple.

El canvi polític al Govern central va ser rebut com una esperançadora alenada d'aire fresc, però que encara ara estam reclamant més intensament la seva concreció a la realitat. Així la derogació de la Llei de Qualitat Educativa va ser un bon començament. L'abolició de la revàlida, dels itineraris a l'ESO, la puntuació de la religió a l'expedient acadèmic... podria haver estat un bon inici, però la Llei que acabà aprovant-se ha resultat insuficient. Cal recordar el dèficit històric de l'Estat central amb el finançament del lloc escolar a les Illes. No podem oblidar la rebaixa de les nostres transferències educatives, però si volem que s'acompleixin els objectius d'una política educativa que suposi un ensenyament públic de qualitat, ha de ser per sobre del 6% del PIB.

La lluita contra la violència de gènere ha tengut des del Govern central l'impuls de la Llei de prevenció

contra aquesta violència. A la nostra Comunitat, malgrat sigui una de les comunitats que més víctimes la pateixen, detectam: en primer lloc que l'Institut Balear de la dona ha estat buidat de continguts i de finançament. Que les inversions (algunes prou desconcertants, com les polseres detectores) no aturen la sagnant realitat. Que el Consell de Dones no ha tengut el suport institucional, més bé tot al contrari. I sobretot, que l'esforç per atacar d'arrel aquest greu problema, des de la nostra posició, que és intensificar a tots els àmbits la coeducació, es veu refrenat i censurat.

Aquests quatre darrers anys han estat els anys que més feina han fet les professores i professors per integrar les persones nouvingudes, sobretot amb una forta dosi de voluntarisme. Les elevades ràtios i la gran diversitat dins les aules segueixen sent reptes dins l'aprenentatge que reclamen més professorat de suport, més tallers de llenguatge, més adaptacions curriculars... Reclamam un canvi en la política d'integració de les persones nouvingudes, més implicació de tot el Govern i de tota la societat en general.

Dins aquests darrers quatre anys, també hi ha hagut reivindicacions aconseguides per l'STEI-i que cal no oblidar. També ens omple de satisfacció i d'espurneig que la nostra tasca sindical hagi tengut fruits, tant al sector de l'ensenyament privat concertat com en el de l'ensenyament públic. Aquestes millores s'han reflectit en aspectes salarials, de jornada, de compliment de conveni laboral (on a altres comunitats autònomes no ho han aconseguit, tenint la majoria sindicats molts representatius a la mesa de negociació de Madrid) al sector de l'ensenyament privat concertat. La renegociació del Pacte d'Estabilitat per a les persones interines, la millora de les prestacions socials i l'aplicació de mesures de conciliació de la vida familiar i laboral a l'àmbit del funcionariat docent són algunes d'aquestes satisfaccions. □